

**Petr Kozel, Lehké opevnění z léta 1938 na Českobudějovicku (stavební úseky 181-183),
bakalářská práce, Filozofická fakulta Jihočeské univerzity, České Budějovice 2009**

Posudek oponenta

Vojenská historie je lákadlem, které ke studiu historie přivedlo nejednoho mladého muže. Nejinak tomu zřejmě bylo i v případě Petra Kozla, který se rozhodl svůj zájem o předválečná československá opevnění přetavit v bakalářskou práci. Největší úskalí, s nímž se musel vyrovnat, představovalo pomyslné překročení hranice dělící zaníceného milovníka militarií od kriticky přemýšlejícího vědce vybaveného znalostí historikova řemesla a metod jeho práce. Bohužel musím konstatovat hned v úvodu, že se mu to příliš nepovedlo.

Předložená bakalářská práce je obsáhlá a vyznačuje se přemírou detailních informací. Petr Kozel shrnul při jejich sběru dosavadní poznatky z odborné literatury i publicistiky a doplnil je o vlastní archivní výzkum. Zařazení do širšího interpretačního rámce však vyznívá poněkud rozpačitě. Ve výkladu událostí roku 1938 se autor spokojil s výčtem nejdůležitějších dat. O něco lépe dopadl přehled o fortifikacích v Evropě. Vlastní jádro práce tvoří třetí kapitola, která se týká výstavby a vybavení pevností na Českobudějovicku. Tato část je doslova zahlcena technickými a ekonomickými podrobnostmi, a není tedy příliš přehledná. Slibně zní název dalšího oddílu bakalářské práce - Pohledy a náhledy na československé opevnění nejen v našem regionu. Při jejím sepsání Petr Kozel využil studia novin, obecních kronik a dobových publikací. I v tomto případě se však bohužel nedržel přesně tématu a měl často tendenci k výčtu zajímavostí, které stojí mimo vlastní výkladovou linii. Výklad završuje beletristické zpracování fiktivních příběhů československého a německého vojáka v roce 1938.

Zřetelné rozpaky budí vzájemná kombinace dvou přístupů. Na jedné straně je to opojení prameny a literaturou, které nutí autora téměř starožitnický sbírat každou sebemenší drobničku, která se tu blíže, tu okrajově týká tématu, a vepsat ji téměř bez náznaku interpretace do řádek své práce. Na straně druhé je to pokus o jakési kontrafaktuální dějiny. Nevím, zda se u kolegy jedná v tomto případě o poučený zájem, neboť i v českém prostředí již vyšly podobně zaměřené práce, nebo si jen dětinsky hraje s otázkou: „Co by se stalo, kdyby ...?“ Celkový výsledek působí velmi rozpačitém a téměř amatérským dojmem. Jako by celé práci chyběla základní badatelská otázka, a tak autor vrší, nepochybně ke svému potěšení, zjištěné poznatky vedle sebe někdy bez zřetelné vnitřní logiky výkladu.

Hlavním problémem Petra Kozla je, že nepochopil přesně smysl bakalářské práce. Ta má ověřit zvládnutí metod historikovy práce a jeho řemesla i schopnost napsat odborný text. V případě formální a slohové stránky se vyznačuje text řadou zvláštností. Jen pro ilustraci, jedna z poznámek pod čarou zní: „Aby nedošlo k mýlce, tak následující řádky jsou výhradně moje práce...“ Práce často vybočuje z odborného stylu a míří k publicistice. Jazyk se vyznačuje častým používáním výraziva na samé hranici obecné češtiny. Chybou je i absence řady odkazů na použitou literaturu a prameny.

Je nutné, aby si Petr Kozel co nejdříve uvědomil, že nadšení pro dané téma je nutné vyvážit ukázněným vědeckým přístupem. Předložené práci sice dávám šanci k obhajobě, nemohu ji však hodnotit lépe než známkou **dobře**.

Mgr. Zdeněk Bezečný, Ph.D.

České Budějovice 28. 8. 2009